NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 12870

A MEYDELE, VOS HOT GERATEVET A TSUG

Edmondo De Amicis

The original of this title comes from the permanent collection of the YIVO Institute for Jewish Research, New York, NY

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER

AMHERST, MASSACHUSETTS

413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG

WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust

Arie & Ida Crown Memorial

The Seymour Grubman Family

David and Barbara B. Hirschhorn Foundation

Max Palevsky

Robert Price

Righteous Persons Foundation

Leif D. Rosenblatt

Sarah and Ben Torchinsky

Harry and Jeanette Weinberg Foundation

AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE

National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

קינדער ביבליאטעק

ד׳אמיטשיס

א מיידעלע, וואס האט געראטעוועט א צוג.

איבערגעזעצט פון ד. טשארני.

№ 4

ב. ווילנע

אַמיידעלע, וואָס האָט געראַטעוועט אַ צוג.

די קליינע פראָניע איז געבוירען געוואָרען אין אַן אייזענבאַן=שטיבל, איר טאַטע איז געווען אַ שומר ביי דער אייזענבאַן. פאַרשטעהט זיך, אַז דאָס מיידעלע איז שוין פון קינדהייט אָן געוועהנט געווען צום טומל און פייפעריי פון די צוגען. זי פלעגט זיך תמיד צוקוקען, ווי דער טאַטע אירער פלעגט עטלאַכע מאָל אין מעת לעת אַרויסגעהן באַגעגענען און באַלייטען די פאַרבייגעהענדיגע צוגען. ביי טאָג פלעגט ער האַלטען אין האַנט אַ פענדל און ביינאַכט— אַן אָנגעצונדענע לאַמטערנע.

און פראָניען איז דער באַגעגענען די צוגען זעהר געפעלען געוואָרען. ווי נאָר זי פלעגט דערהערען, אַז עס רוישט פון דער ווייטענס דער לאָקאָמאָטיוו, פלעגט זי אַרויסלויפען פון שטיבל און לאָזען זיך אַנטקעגען ביז צו די באַמע רעלסען.

זי האָט דערפאַר, אמת, באַקומען אַ פּאָר מאָל גוט אָנגעשלאָגען פון דער מאַמען און זי פלעגט שוין מעהר נישט דערוועגען זיך צוגעהן נאָהענט צו

די שינעס, כאָטש אין האַרצען האָט זי בשום אופן נישט געקאָנט פאַרשטעהן, פאַרוואָס איינגעטלאָף די מאַמע אירע בייזערט זיך אַזוי.

דערווייל איז זיך פראַניע אונטערגעוואַקסען, אָנגעהויבען לויפען אין שולע, וואָס איז געווען אין נאָהענטען דערפעל, און איצטער האָט זי שוין אָנגעהויבען אַליין צו פאַרשטעהן די געפאַהר, וואָס עס שטעקט אין די ביידיגע לאָקאָמאָטיווען, און פלעגט זאָגען צו דער מאַמען:

— שרעק זיך נישט, מאַמע, איך בין שוין נישט מער קיין קליינטשיקע און וועל נישט אַרונטערפאַלען אונטערן צוג.

אין דערזעלביגער צייט האָט פראַניע אָנגעהויבען אונטערצוהעלפען דעם טאַטען אין זיין אַרבייט. זי האָט שוין געוואוסט, אַז איידער עס געהט דורך אַ צוג, מוז דער טאַטע אידער אַרומקוקען אַ געוויסע שטרעקע אַרום און אַרום, צי די ליניע איז, חלילה, נישט געשעדיגט געוואָרען, צי ס'איז שטאַרק גענוג דער בריק, וואָס איז געהאַנגען איבער אַ טיפען תהום, און אַז ער פלעגט זעהן, אַז אַלץ איז אין אָרדענונג, פלעגט ער זיך אַוועקשטעלען אויף זיין פּאָסט מיט אַ גרינעם פענדל אין האַנט.

דאָס גרינע פענדל איז געווען אַ סימן, אַז די ליניע איז ווי עס_דאַרף צו זיין, און אַז דער צוג קאָן זיך בשלום לאָזען ווייטער אין וועג אַריין. אייב אָבער דער טאַטע אירער פלעגט ערגעץ וואו באַמערקען אַ בעשעדיגונג, איבערהויפט נאָך אַ שטאַר-

קען שטורעם אָדער שלאַקס-רעגן, פלעגט ער אָנהויבען פאָכען מיט אַ רויטען פענדל אַהין און אַהער, ביז דער צוג פלעגט זיך אָפּשטעלען.

פראַניע האָט זיך צוגעקוקט מיט גרויס אויפמערקזאַמקייט צו די אַלע זאַכען און האָט זיך געפרעגט, וואָס זי קען שוין ברענגען נוצען דעם פאָטער, און פלעגט אים אָפּטמאָלס זאָגען מיט שטאָלץ:

— גע, טאַטע, דו האָסט דאָך אַנדערע אַרבייט, און דעם צוג וועל איך שוין באַגעגענען אַליין.

— קאָנסט נאָך, חלילה, פאַרגעסען און דורכלאָזען אַ צוג—פלעגט דער פאָטער זאָגען.

— גאָר אַ נייס! בין איך דען אַ קליינטשינקע? און וואו איז דען די מאַמע?—זי וועט מיר דערמאָנען.

און דאָס מיידעלע איז געווען אַזוי אויפמערקזאַם און פינקטלאַך, אַז מען האָט זיך אויף איר גאַנץ זיכער געקאָנט פאַרלאָזען.

אַ מינוט צעהן, איידער דער צוג דאַרף דורכגעהן, פלעגט שוין פראַניע שטאָלץ און ערנסט שטעהן אויבן פאַסט מיטן פענדל אין האַנט, און דער ווינט פלעגט זיך שפּילען מיט אירע גאָלדענע לעקלאַך און צעשפּרייטען זיי איבער איר חנ'עוודיגען קלוגען פּנימ'ל.

אַזוי איז זיך אַלץ געגאַנגען בשורה, און זיי האָבען אַלע געלעבט גאַנץ גליקלאַך.

מאַכט זיך אָבער איינמאָל, אַז דער פאָטער איז אין אַ שרעקלאַכער זאַווערוכע אַרויס באַגעגענען אַ צוג און האָט

זיך שטאַרק צוגעקיהלט. ער האָט באַקומען אַ לונגען-אַנטצינדונג און זיך אַריינגעלעגט אין בעט אַריין. דער דאָקטאָר, וואָס איז צו זיי געקומען, האָט עפּעס מאָדנע אַ שאָקל געטאָן מיט'ן קאָפּ און איז אַוועק. די מאַמע איז נישט אַפּגעטראָטען פון זיין בעט, און פראָניע האָט שוין אַליין געמוזט אַפּהיטען יעדען צוג.

פלעגט זי פלייסיג אַרומקוקען די באַוואוסטע שטרעקע, און פלעגט מיט איר סיגנאַל-פענדל דורכלאָזען פּינקטלאַך יעדען צוג, אַפילו אין מיטען נאַכט, כאָטש דאָס הערצל אירע האָט איר אַזוי געקלעמט און געוועהטאָגט. וואָס דער טאַטע איז נישט געזונט און די מאַמע איז אַזוי צעטראָגען. זי פלעגט דעם טאַטען באַרוהיגען, און ער פלעגט זי וואָרענען, אַז זי זאָל עפּעס נישט פאַרגעסען. זי האָט אָבער גוט געדענקט יעדע שעה און מינוט, ווען אַ צוג דאַרף דורכגעהן, און האָט נישט דורכגעלאָזט אַפילו דאַן, ווען דער טאַטע איז איר אַפּגעשטאָרבען, און די מאַמע האָט אַזוי ביטער געוויינט.

איצטער, אַז דער טאַטע איז געשטאָרבען, און ס'איז ניט געוועזען קיינער, ווער עס זאָל איר דערמאָנען די צייט פון די צוגען, איז פראָניע געוואָרען נאָך פיל אויפמערקזאַמער.

— גענוג שוין צו וויינען, מאַמע האַרציגע, — האָט זי איר געזאָגט אין עטלעכע טעג אַרום, — קאָנסט נאָך, חלילה, אַליין קראַנק ווערען. און וואָס וועט דענסטמאָל זיין מיט מיר און מיט לודושינקען?

— אוי, טאָכטערל מיינס, האָט די מאַמע טרוי-

עריג געענטפערט,—ס'טוט מיר וועה דאָס האַרץ, סײַ פאַר אים, וואָס ער איז אַזוי פּלוצלונג אָפּגעשטאָרבּען, און סײַ פאַר דעם, וואָס מען וועט נאָך אונז פון שטיבּל אויך אַרויסטרײַבּען. אויף אַזאַ זאַך מוז מען דאָך האָבּען אַ מאַנסבּיל. און כ'האָבּ זיך שוין דאָ אַזוי אײַנגעלעבּט...

— אַפילו איך בּין שוין אויך צוגעוועהנט צום שטיבּל און צו אַלץ,—האָט פראָניע געענטפערט,— נאָר פאַרוואָס זאָל מען אונז פון דאַנען אַרויסטרײַבּען, מאַמע ליבּע? איך היט דאָך אָפּ יעדען צוג, און אַז דער טאַטע איז קראַנק געווען, האָבּ איך דאָך אַפילו איין צוג אויך נישט הורכגעלאָזען. איך בּין דאָך שוין איצטער אַ גרויסע און וועל נישט ערגער פון אַלע אַנדערע אָפּהיטען דעם וועג.

— פונדעסטוועגען וועט מען אונז אַרויסטרײַבּען און נעמען אַ נײַעם וועכטער.

אינגיכען איז אָנגעקומען דער אינספּעקטאָר פון דעם אײַזענבּאַן. פראָניעס מאַמע איז אים געפאַלען צו די פיס און געבּעטען, ער זאָל זי דאָ אויך אויף ווײַטער איבּערלאָזען.

— שוין אַ חודש איבּערגעגאַנגען, און ס'האָט זיך, דאַנקען גאָט, גאָרנישט נים געטראָפען פאַר דער צײַט—האָט זי אַלץ געטענהט.—איך וועל מיט דער טאָכטער מײַנער איפּפּאַסען, און דערווײַל וועט אין עטלאַבּע יאָהר אַרום אויסערוואַקסען מײַן זון און פאַרנעמען דעם טאַטענס אָרט.

— עס איז זעהר אַ גרויסע פאַראַנטוואָרטלאַבּ-

קײט האָט געענטפערט דער אינספּעקטאָר, וואָס
האָט רחמנות באַקומען אויף דער אָרימער אלמנה.
ווי קאָן מען דען אַרויפוואַרפען אזא שווערע לאַסט
אויף אַ פרוי מיט אַ קינד?

— אָבער מײן פּראָניע וועט זיך קאָנען פאַר-
גלײכען מיט יעדען מאַנסביל. זי איז אַ קלוגע, אַן
אויפמערקזאַמע און גאָר ניט קײן שרעקענדיגע. אַט
וועט איר זעהן, אַז אַלע וועלען בלײבען מיט אונז
צופרידען.

— גוט, איך וועל טון אַלץ, וואָס איך קאָן
נאָר, האָט געזאָגט דער אינספּעקטאָר, — נאָר פונדעסט-
וועגען איז זיך זעהר שווער צו באַגעהן אָן אַ מאַנס-
ביל,— וועל איך זיך מאַכען, אַז איך ווייס בכלל-מרשט
ניט, אַז אײער זון איז נאָך אַזאַ קלײנער. נאָר איך-
זאָג אײך פאָראויס, אַז אויף זיכער ווײס איך נישט.

און אַזוי האָט די אָרימע פרוי אָנגעהויבען
ליעבען אין אײן שרעק-מען זאָל זי נישט ארויס-
טרײבען פון איר הײמישען ווינקעלע, און עס זאָל
איר נישט אויסקומען אַוועקשלעפען זיך איבער די
הײזער מיט אירע קלײנע קינדערלאַך. און פּראָניע
האָט פאַר דער צײט נישט וואונדער געוויזען: צווי-
שען אײן צוג און דעם אנדערן פלעגט זי באַוויזען
לויפען אין שולע צו דער באַשטימטער צײט און
נאָכדעם פלעגט זי שוין ווידער אין דער ריכטיגער
מינוט שטעהן אויף איר פּאָסט און באַווײזען די
ראַנגע, שוואַרצע שטאַנגע פון וואַגאָנס. וואָס

פליגען זיך אַוועקשלענגלען איבער בערג און וועלדער.

מאַכט זיך איינמאָל חנוכה־צייט אַ שרעקלאַכער שטורעמדיגער טאָג. פון אין דער פריה אָן האָט געשאָטען אַ שניי און אַ מעטעליצע האָט געדרעהט, און פאַרנאַכט צו האָבען מוראָ׳דיגע ווינטען אָנגעהויבען אַזוי אימה׳דיג פייפען אין די בערג.

דער קליינער לודושינע איז קראַנק געוואָרען, און די מאַמע איז שוין פון זיין בעטל נישט אַפּגע־טראָטען.

פראַניע, וואָס האָט נישט לאַנג אַרומגעקוקט די ליניע, ווי עס באַדאַרף צו זיין איז זיך געזעסען איוף איר בעטל און געוואַרט דעם פאַרנאַכטיגען צוג.

פלוצלונג האָט זיך דערהערט אַ שרעקלאַכער קלאַפּ, און דאָס הייזל האָט זיך איינגעגעבען אַ טרייסל געטאָן, ווי בשעת אַן ערדציטערניש.

וואָס איז דאָס אַזוינס? מען דאַרף געהן אַ קוק טון האָט פראַניע אַזאָג געטאָן.

— דו האָסט דאָך די ליניע אָקאָרשט אַרומגעקוקט, וואוהין ושע וועקסטו געהן ברענאַכט אין אַזאַ וועטער? ס׳קאָן נאָך מיט דיר, חלילה, עפּעס פּאַסירען.

וואָס רעדסטו, מאַמע! בעסער דאַרף דאָך דורכגעהן דער צוג, ביז מען דאָך אַקוראַט טון. האָב קיין מורא נישט. איך בין שוין געוויינט געוואָרען.

און פראַניע האָט זיך אַרומגעקוקט אין איר

רעגנמאַנטל, גענומען אַ לאַמטערנע און איז אַרויס־
געגאַנגען.

אין אַ מינוט פינף אַרום איז זי צוריקגעקומען
זעהר אַ דערשראָקענע.

— אָן אומגליק אַ גרויסער! דער בריק איז
אײַנגעפאַלען!—האָט זי אויסגעשריען און אויף גיך
אָנגעצונדען די רויטע לאַמטערנע און געגעבען אַ באַפ
אַראָפּ פון וואַנט דעם סיגנאַל־האָרן.

— אָך, גאָט מײַנער, גרויסער גאָט! וואָס וועסטו
איצטער טון?—האָט די מאַמע אין שרעק אַ פרעג
געטאָן, דאָס איז דאָך אַ שנעל־צוג און ער לויפט
דאָך דורך, ווי אַ בליץ.

— איך האָב אָנגעצונדען די רויטע לאַמטערנע.

— אין אַזאַ מעטעליצע וועט מען זי גאָרניט
דערזעהן.

— וועל איך בלאָזען אין האָרן.

— מען וועט נישט הערען, קינד מײַנס, ס'וועט
דיר נישט קלעקען קיין כוח. אוי ווערה, מײַנע צרות,
וואָס וועט דאָס איצטער זײַן?

— גאָט וועט העלפען, און מען וועט דערהערען,
מאַמע. וואָס זאָל מען דען אַנדערש טון?

און פראַניע האָט זיך ווידער אײַנגעוויקלט
אין איר רעגענמאַנטל מיט'ן באַשליק און איז אַרויס־
געלאָפען אַנטקעגען דעם צוג.

אַ שנײַדענדיגער קאַלטער ווינט האָט געשמי־
סען אין פּנים אַרײַן און נישט געלאָזט לויפען.
דער שנײַ האָט די אויגען געבלענדט, נאָר פראַניע

האָט זיך נישט אָפּגעשראָקן און נאָר געטראַכט פֿון דעם, צי וועט דער מאַשיניסט כאָטש דערזעהן איר סיגנאַל, און שטעהט ער בּכלל אין אַזאַ וועטער אויף זיין פּאָסט.

נאָר אָט האָט זיך דערהערט פֿון דערווייטענס דער פֿייף פֿונ׳ם לאָקאָמאָטיוו. פראַניעס האַרץ האָט שטאַרק אָנגעהויבּן צו קלאַפּן, און דער גאַנצער קערפּער האָט איר גענומען ציטערן בּיי דעם גע-דאַנק, אַז דער גאַנצער צוג מיט אַלע מענשען, וואָס אין אים, קאָנען אַריינפאַלען אין טיפען תהום. און אָט איז שוין דער צוג... פראַניע האָט אויסער זיך אָנגעהויבּן פאָכען מיט דער רויטער לאַמטערנע און בּלאָזען מיט אַלע כּחות אין האָרן, נאָר אַלץ איז אומזיסט. דער צוג לויפט, פראַניע שרייט און בּלאָזט מיט די לעצטע כּחות, אָבּער דער שטאַרקער ווינט און דאָס געררויש פֿון די רעדער פאַרטומלען אירע געשרייען, און דער צוג קומט אַלץ נעהענטער און נעהענטער.

פראַניע האָט פאַרגעסען אַלץ אין דער וועלט, האָט זיך אַוואָרף געטאָן פאָראויס צו די רעלסען און אָט איז זי שוין אינגאַנצען קעגלאַבּע טריט פֿונ׳ם לאָקאָמאָטיוו. פּלוצלונג האָט זי דערהערט עפּעס אַן אומגעריכטען קנאַק, און וואָס ווייטער איז געווען, האָט שוין פראַניע נישט געזעהן און נישט געהערט, דען זי איז אַ פאַרחלשטע אַנידערגעפאַלען אויף דער ערד.

אויפגעהויבּען האָט זי די מאַמע אירע, וואָס

האָט ניט געקאָנט אין שטוב איינזיצן און זיך געלאָזט נאָך איר. ווי נאָר זי האָט דערזעהן די טאָכטער אויף די רעלסן ביים סאַמע לאָקאָמאָטיוו — האָט זי זיך אַוואָרף געטאָן צו איר און אָנגעהויבן שרייען:

— ביסט נישט אַנדערש, ווי משוגע געוואָרן! ס'איז עפּעס אַ נֶס געשעהן, וואָס דו ביסט ניט געהרג'עט געוואָרן! — און זי האָט געוויינט און געשאָלטן זיך.

נאָר אַז פראַניע איז צו זיך געקומען — האָט זי גלייך באַמערקט נעבן זיך דעם צוג. „הייסט עס, אַז ער איז אין אָפּגרונד נישט אַריינגעפאַלן, אַז ער איז ניצול געוואָרן" — האָט פראַניע אַ טראַכט געטאָן און פאַר גרויס שמחה האָט זי אָנגעהויבן גלייכצייטיג וויינען און לאַכן.

דערווייל זיינען אַראָפּגעשפּרונגען פון צוג די קאָנדוקטאָרן און עטלעכע פּאַסאַזשירן, וואָס האָבן געוואָלט דערגעהן, וואָס איז דאָ איגענטליך פאָרגעקומען און וואָס באַטייט דאָס דער שרעקלעכער שטורם.

— איך האָב פּלוצלונג דערזעהן אַ שוואַרצן שאָטן מיט אַ רויטער לאַמטערנע — האָט דערקלערט דער מאַשיניסט, — האָב איך קוים-קוים אַריינגעכאַפּט אָפּצושטעלן דעם טאָרמאַז, און נאָך אַ האָר וואָלט איך אַליין אויך אַראָפּגעפלויגן פון לאָקאָמאָטיוו. דער בריק האָט זיך אָפּגעריסן, און אָט דאָס דאָזיגע מיידעלע האָט אונז אַלעמען געראַטעוועט.

איניגע נייגעריגע פּאַסאַזשירען זיינען צוגעגאַנ־
גען צום ברעג פון תהום און אַראָפּגעקוקט צום טי־
פען אָפּגרונט, וואוהין זיי זיינען אַלע שיער־שיער
ניט אַריינגעפאַלען, נאָכדעם האָבען זיך אַלע ארום־
געקליבען אַרום דעם מיידעלע, וואָס האָט זיי גע־
ראַטעוועט פון אַזיכערן טויט. און די מאַמע האָט
נאָך אַלץ נישט אויפגעהערט צו טַעניען:

— דו ביסט דאָך אַליין אויך געווען אויף אַ
האָר פון טויט—און וואָס וואָלט איך געטאָן אָן דיר?
אַך, משוגענע, דו, משוגענע!

צווישען די פּאַסאַזשירען איז אויך געווען אַן
ענגלישע דאַמע.

— וואָס איז דאָס פאַר אַגראָבע פרוי—האָט זי
געזאָגט.—פאַרוואָס שילט זי דיך? פאָר מיט מיר,
מיידעלע, ביי מיר איז אַרייך הויז, דיר וועט דאָרט
גוט זיין. ס׳וועט קיינער די העזה נישט האָבען צו
שרייען אויף דיר, איך וועל זיך מיט דיר באַגעהן,
ווי מיט אַשוועסטער. לאָזט זי אָפּ מיט מיר, איך
וועל אייך געבען געלט—האָט די ענגלישע דאַמע
געענדיגט, געווענדט צו פּראַניעס מאַמען.

נאָר די מאַמע, וואָס איז נאָך אַלץ נישט אָפּ־
געגאַנגען פון שרעק, איז געשטאַנען ווי אַצעמישטע,
געשוויגען און בשום אופן נישט פאַרשטאַנען, וואָס
די ענגלישע דאַמע וויל פון איר האָבען.

אָבער די קלוגע פראַניע האָט אַלץ פאַרשטאַ־
נען און אַרויסגעכאַפּט די מאַמען אַרום האַלז און
אויסגעשריען:

— ניין, מ׳וויל נישט פאָרען, מ׳וועל בלייבען מיט דער מאַמען. אונז איז דאָ אזוי אויך גוט!

דערווייל איז צו זיי צוגעגאַנגען עפעס א מאַנסביל.

— לאָמיר זיך בעסער צונויפלעגען א ביסל געלט און געבען זיי האָט ער געזאָגט און ארויס־גענומען הונדערט פראַנק.

האָבען די איבעריגע אויך אָנגעהויבען שענקען, וויפיל ווער עס האָט געקאָנט.

— ניין, מיר דאַרפען נישט קיין געלט — האָט געזאָגט פראַניע — מען האָט דאָך אונז דאָ אַוועק־געזעצט כדי אָפּצוהיטען דעם וועג, און אויב איר ווילט שוין יאָ אונז טון א טובה, טאָ זאָגט אין דער פאַרוואַלטונג פונ׳ם אייזענבאַן, אז מיר טוען אַלץ, ווי עס בעדאַרף צו זיין, און אז זיי זאָלען ניט שי־קען אויף אונזער אָרט קיין מאַנסביל און זיי זאָלען אונז דאָ איבערלאָזען, ווי ביז אהער.

— גוט, איך וועל מיט זיי וועגען דעם איבער־רעדען, האָט געזאָגט איינער פון די מענער, וואָס איז געווען אָנגעטאָן, ווי אן אינזשענער און איך האָף, אז מען וועט אייך דאָ איבערלאָזען, נאָר פונ־דעסטוועגען נעמט צו דערווייל דאָס געלט. איר וועט זיך קאָנען אויסבויען דערפאַר אן אייגענע שטוב, אויב די פאַרוואַלטונג וועט נישט וועלען איבערלאָזען אייך אויף אזא געפערלאַכען פּאָסט, אָדער זי וועט אייך אפשר איבערפירען אין אן אנ־דער היזול, וואו ס׳וועט אייך זיין לייכטער נאָכצוקוקען.

ביידע לבנ׳ס זיינען אינטערגעקוקען סערד מיט

וועלכע איבערצײַפּירקן די פּאַסאַזשירן אויף דער אַנדער זײַט אָפּגרונט.

האָבן אַלע אָנגעהויבן זיך געזעגנען מיט פראַניען, אַפילע האָבן זי געקושט און באַשענקט מיט מתּנות צום אָנדענקען.

— כ׳בין אַזוי צופרידען, — האָט פראַניע געזאָגט צו דער מאַמען, אַז זײַ זײַנען אַהײם געקומען. — אַצינדערט וועט מען אונז שוין זיכער איבערלאָזן אין אונזער הײזל, נישט אמת, מאַמע?

— אַ דאַנק דיר, ריבונו של עולם, האָט די מאַמע אָפּגעענטפערט, פאַרגלאָצענדיג די אויגען — און דו וועסט מיר מוחל זײַן, פראַניע, וואָס איך האָב דיך געשאָלטן? איך בין דאָך שיער נישט משוגע געוואָרען, אַז איך האָב דיך דערזעהן אונטערן צוג, ליב קינד מײַנס, האַרציגע מײַנע!

און זי האָט שטאַרק-שטאַרק אַרומגענומען די טאָכטער אירע.

— צי דען ווײס איך נישט, מאַמע-לעבען, אַז דו ליבסט מיך? נאָר וואָס זאָגסטו צו דער פריצטע, וואָס האָט געוואָלט, איך זאָל — נאָר מיט איר אַוועקפאָרען? זי מוז זײַן אַ ביסל אַ צעדרעהטע.

און פראַניע מיט דער מאַמען זײַנען אַ דאַנק אַט דער באַשרײַבענער געשיכטע געבליבן אויף אייף ווײַטער אין דעם הײזל, וואָס בײַ דער אײַזנבאַן-ליניע, און האָבן איבערגעלעבט ווײַטערע יאָרן.

פריז 2 קאפ.

Д'Амичисъ.—Храбрая дѣвочка.
Пер. Д. ЧАРНЫЙ.

Типографія Б. А. КЛЕЦКИНА, Вильна.